

יהותן אלשך, מקורותיה האינטלקטואליים והפוליטיים של אמנת האומות המאוחדות

למניעה וענישה של הפשע ג'נוסייד 1933-1948

תקציר

האם תופעת הג'נוסייד מוגדרת כהלכה על ידי אמנת האומות המאוחדות למניעה וענישה של הפשע ג'נוסייד? מדוע נוצרה האמנה לאחר מלחמת העולם השנייה? מדוע ניסוחה ערך שנתיים? האם האמנה מילאה את ייעודה? מה היה ייעודה? האם מעשי ג'נוסייד התרחשו בשעה שעדיין עמלו על ניסוחה של האמנה? האם מישהו טען שכך אכן קורה? לשם מה? האם היה משהו בדבריו? מדוע הקבוצה הפוליטית הושמטה מרשימת בקבוצות האנושיות שהשמדתן מהווה ג'נוסייד? מדוע עקירה וגירוש המוני של אוכלוסיות לא הוגדר כמעשה המהווה ג'נוסייד? מדוע הכחדה תרבותית הושמטה מהאמנה? מדוע האמנה איננה מציינת מיהו בעצם סובייקט הפשע ג'נוסייד? מה ניתן ללמוד מדיוני הניסוח של האמנה ומגרסתה הסופית על אודות הקמתו ומיסודו הנורמטיבי של הסדר הבינלאומי במחצית השניה של שנות הארבעים?

העבודה מגוללת את תהליך יצירתה של ה-UNCG כנורמה משפטית בינלאומית מחייבת, על הפונקציות המכוננות והרגולטיביות שלה. כנורמה רגולטיבית ה-UNCG נוצרה על מנת לקבוע סטנדרטים מוסכמים שעל פיהם הקהילה הבינלאומית נדרשת לנהוג, בעוד שכנורמה מכוננת האמנה הגדירה את המעשים הנדונים ויצקה בהם משמעות. חלק הארי של העבודה עוסק באלפי עמודי הפרוטוקול שרשמו הוועדות השונות שהופקדו על ניסוח האמנה בין השנים 1946-1948. על מנת להציב בהקשר ובפרספקטיבה הראויה את מגוון הטענות והדיונים השונים, הפרוטוקולים נקראים בפרקים שלהלן על רקע מסמכים דיפלומטיים ומשפטיים אחרים, על פי רוב משנת 1919 ואילך, שיש בהם על מנת להאיר פנים אחרות בסוגיות הנדונות. בהינתן הספרות המשנית העצומה על אודות תופעת הג'נוסייד, ניסוחה של ה-UNCG נבחן גם רטרוספקטיבית בראי הנסיונות השונים להגדיר ולנתח את תופעת הג'נוסייד מאז 1948 ואילך.

העבודה מתחלקת לשניים. החלק הראשון – פרקים ראשון עד רביעי – מאורגן סביב הפרכתן של הנחות יסוד נפוצות אך שגויות על אודות יצירתה של ה-UNCG. הפרק הראשון דוחה את הטענה שיצירתו של מושג הג'נוסייד וניסוחה של ה-UNCG הם חלק מתהליך כולל – ומבורך – של בינאום (internationalization) גובר. הפרק מציג את הטעון הפרובוקטיבי שהמשפטן הגרמני קרל שמיט העלה בתקופה שבין המלחמות בדבר משמעותו בפועל של תהליך הבינאום. הצטרפותו הלא לחלוטין אופורטוניסטית של שמיט למפלגה הנאצית לאחר 1933 מסומנת לאחר מכן כנתיב התפתחותו המטריד של הטעון השמיטיאני. אל מול פרשנותו הארסית של שמיט לחוק ולממשל הבינלאומיים, סדרת הרצאותיו של הנס קלזן בבית הספר למשפט של אוניברסיטת הארווארד ב-1941 מתוארת ומנותחת על רקע תיאוריית החוק הכללית של קלזן. תשומת לב מיוחדת ניתנת

בהקשר הזה לשיירים של היגיון אימפריאלי – זרמי מעמקים קולוניאליים – שמכוננים בהחבא כפי שהפרק מנסה להראות את תפיסתו של קלזן. חלקו השני של הפרק מציג ומנתח לאור כל הרגישויות והמתחים שתוארו קודם את דיוני ניסוחו של המבוא ל UNCG, שנפתחים בשאלת היסוד המפתיע מהו בכלל מבוא לאמנת בינלאומית. קריאה זהירה של דיונים אלה מספקת הצצה למיקרו-טקטיקות שיושמו על מנת להציב בסוגריים ולהשהות למועד מאוחר יותר נושאים שנויים במחלוקת, כמו גם על מנת לפורר אותם למרכיביהם לכאורה על מנת לנטרלם. ההסתה לשוליים השיטתית של "הפוליטי" להבדיל מה"טכני" או ה"משפטי" במהלך הדיונים נחשפת כאמצעי להעדפתם פרספקטיבות ודפוסי מדיניות מסויימים על פני אחרים. מנסחיה של ה UNCG התמודדו במהלך הדיונים על אודות המבוא עם שאלת התקדימים. הם ניסו לפתור את מערכת היחסים המתוחה שבין ה UNCG וחוקת בית הדין של נירנברג, כמו גם שאלת מעמדו של ג'נוסייד על פי החוק הבינלאומי הקיים באופן כללי. האם ג'נוסייד היה כבר בלתי חוקי או לא? תהיות אלה איימו להציף שאלות לא פשוטות על אודות מעשים ג'נוסידיאליים היסטוריים שיתכן ומדינות אחרות חוללו בחלקים אחרים של העולם. דיון בלתי נמנע לכאורה מאחר וגרסתו של הסופית של המבוא טענה במפורש: "בכל הדורות היה ג'נוסייד גורם אבידות גדולות לאנושות", ועל כן יש פשוט לשאול: מתי? למי? ועל ידי מי?

הפרק השני טוען כנגד ההנחה הרווחת שהפשע קודם אונטולוגית להמשגתו התיאורטית וקידודו הפורמאלי. לכאורה ה UNCG לא כונן את האקט שהוא הוקיע כפלילי, שכן ג'נוסייד הוא יחס חברתי אובייקטיבי ואמיתי המתקיים ממילא בין ישויות חברתיות אמיתיות. כלומר ג'נוסייד כתופעה בעולם מתקיים עצמאית ככזה (as such) בלא כל תלות במושג שבני אדם מחזיקים (או אינם מחזיקים) לגביו. על מנת להפריך זאת הפרק, מציג ומנתח את מגוון ההגדרות שהוצעו עבור המושג ג'נוסייד לאורך השנים, תוך מיפוי של המחלוקות היסודיות, אינטרסים אנליטיים סותרים וסדרי יום מחקריים. הפרק מפתח את הטענה שהאופנים השונים בהם משתמשים במושג ג'נוסייד מתנדודים בין ההכרה בו כ"מושג הנתון במהותו במחלוקת" ובין דילדולו לכלל "קלישאה בולמת מחשבה".

הפרק השלישי טוען כי הגישה הנפוצה שחוקרים מסויימים הציעו לסווגה כ: "אתניזציה של ההיסטוריה", מוליכה שולל במיוחד בכל הנוגע למקורותיה של ה UNCG. גישה זו מטילה מום משמעותי בכל נסיון להבין את מלוא משמעותו של מושג הג'נוסייד שפיתח הוגה המושג המשפטן היהודי-פולני רפאל למקין, שכן הגנוס מזוהה מיידית עם הקבוצה האתנית (כשהקבוצה הלאומית הדתית והגזעית מובנות כלא יותר ממונחים נרדפים). הפרק פותח בהגדרה רדיקלית של רעיון הגנוס שהוצעה על ידי הסוציולוג הארגנטיני בן זמננו דניאל פיירשטיין. אליבא דה פיירשטיין הגנוס הוא גם מעשה מרכבה (assemblage) – דרך היסטורית ספציפית שבה ההבדלים החברתיים בין אוכלוסיות הטרוגניות המתקיימות באותה הטריטוריה מוחזקים יחדיו. הגדרה זו מוצבת לעומת ההגדרה שסיפק למקין עצמו לגנוס שבמבט ראשון נדמית כבלתי מתיישבת עם הגדרתו של פיירשטיין. עם זאת, כפי שהפרק מראה מבט קפדני יותר חושף שהאינטואיציה המכוננת של למקין בדבר הגנוס נדמית כהרמונית עם ההגדרה הרדיקלית של פיירשטיין. כפי שמתואר, חייו של למקין בפולין שבין המלחמות סובלים מאי הבנה וסילוף שיטתיים בספרות הקיימת, לעיתים תכופות מדי למקין מוצג כקורבנה של אנטישמיות פולנית חריפה ולמעשה כאחד מאותם פטריוטים פולניים

טראגיים לכאורה – קורבנות של הונאה עצמית עגומה - שלא הבחינו בכך שהם מודרים מהאומה שהם ראו עצמם כבניה. הצגה זו של למקין מובילה לאי הבנה שיטתית של תחושות השייכות העמוקות של למקין לדפוס לאומי פולני ספציפי שהתקיים בין 1918 ו-1939, ושהחזיק יחד קבוצות חברתיות הטרוגניות בקיום משותף ומורכב במסגרתה של אותה המדינה. בעוד שלא היה מאום שלו, יציב או בטוח בדפוס הלאומי של פולין בין המלחמות, לא ניתן להכחיש שקיומם של מיעוטים היה בין מאפייניה הבולטים ביותר. וזה משום כך שלמקין הבין את הכחדתה של יהדות פולין, השזורה בתוך הדפוס הלאומי הפולני, כמרכיב דומיננטי בהריסתו של הדפוס הלאומי הפולני הני"ל. יתר על כן ישנה זיקה ניכרת בין מושג הג'ינוסייד של למקין ובין חלק מהדאגות שהשמיעה הממשלה הפולנית הגולה במהלך מלחמת העולם השנייה, ביחס למגרעותיו של עקרון ההגדרה העצמית הקיים. יש להבין בקפידה את האונטולוגיה החברתית המובלעת ברעיונותיו של למקין, על סתירותיה הפנימיות ונסיגותיה הבלתי ביקורתיות, על מנת להבין שרעיונותיו של למקין התייחסו גם לקומפוזיציה של אוכלוסיות – דפוס מבני – המאפיין כל מכלול חברתי.

הפרק הרביעי מערער על התפקיד המרכזי שלכאורה שיחקה יזמות מוסרית אישית ביצירתה של ה-UNCG. הפרק תוהה על תועלתה (מעבר לאינטרסים אידיאולוגיים) של הפרדיגמה החוגגת את אישיות המופת כסוכן מרכזי של שינוי היסטורי באמצעות שרטוט מקורות מושג הג'ינוסייד של למקין בשיח הגנת המיעוטים הבינלאומי של התקופה שבין המלחמות. חלקו השני של הפרק מראה שהטרנספורמציה המשטר הבינלאומי שבין המלחמות למשטר הבינלאומי שלאחר המלחמה לא היתה יחודית לסוגיית הגנת המיעוטים או למתח שבין זכויות קולקטיביות וזכויות אישיות. טרנספורמציה המבוססת על הגיון זהה התקיימה בסוגיית המשטר המוניטארי הבינלאומי, שלמרבית העניין היה גם תחום התמחותו המקורי של למקין. כפי שהשוואה לטרנספורמציה שהתחוללה ביחס למשטר המוניטארי הבינלאומי מראה, לא היה זה רק משום ולאור הכשל הממשלי של המשטר הבינלאומי שבין המלחמות שהמשטר הבינלאומי שלאחר המלחמה נוסד ועוצב. השפעה לא פחות ניכרת היתה גם למשטר הבינלאומי שגרמניה הנאצית שאפה לייסד – הסדר החדש הידוע לשמצה – שרדף כחזיון בעתה את בעלות הברית בעת שהן עיצבו את הסדר הבינלאומי שלאחר המלחמה על מוסדותיו ומנגנוניו. הן המשטר המוניטארי שלאחר המלחמה – מערכת ברטון וודס – והן המשטר ההומאניטארי הבינלאומי ביטאו פשרה מתוחה בין חזונות אוטופיים של החברה האנושית והארגון הפוליטי לו היא ראויה ונוקקת. הפרק מראה שמרכיביו השונים של המשטר הבינלאומי שלאחר המלחמה התבססו על הבנה חדשה לפיה חזונות אוטופיים מתחרים על אודות החברה האנושית יכולים ולמעשה צריכים להשזר (be embedded) אל תוך החברה הקיימת. הוגיו השונים של הסדר הבינלאומי שלאחר המלחמה טענו שתחת לבחור בין החזונות האוטופיים המתחרים ואז לעצב את החברה ביסודיות מהפכנית כך שתגלם את האוטופיה הנבחרת, יש לראות באוטופיות המכוננות הללו מנגנוני לגיטימציה שיש להתאים לחברות הקיימות ולצרכיהן.

חצייה השניה של העבודה – פרקים חמישי עד שמיני – מגוללת ומנתחות על רקע הנאמר בפרקים הקודמים את עצם תהליך הניסוח של ה-UNCG. הפרק החמישי פותח בסקירה של השלבים השונים של תהליך הניסוח ובתפקיד שהמושגים "אנושות" ו"גנוס" – אבני הבניין של האנושות - שחקו בתהליך זה. כפי שהפרק טוען הרעיון שג'ינוסייד מסב אבדות גדולות לאנושות בכללה, הופיע בהחלטת העצרת הכללית מיום 11 בדצמבר 1946 שהכריזה: "[ג'ינוסייד] מסב

אבדות גדולות לאנושות משום התרומות התרבותיות והאחרות של הקבוצות הנרצחות". הפרק מפרט את תהליך הניסוח של ההחלטה הנ"ל ואת הטיטות השונות שהוצעו עברה. בתהליך הניסוח שני המושגים: אנושות וגנוס הוצבו כאובייקטים חברתיים אמיתיים שאינם ושלא ניתן לכוננם כאישויות משפטיות. בשונה ממדינות, אינדיבידואלים, ארגונים בינלאומיים וטרנס-לאומיים, תאגידים וארגונים אל-ממשלתיים, האנושות והגנוס אינם ניתנים לארטיקולציה כאישויות משפטיות עם זכויות וחובות. עובדה זו ביחס לגנוס עוררה דיון מרתק בוועדת האד הוק לניסוח UNCG לאחר שארגון בשם הקונגרס היהודי ביקש להופיע בפני הוועדה כארגון היהודי הגדול בעולם באותה העת. מי ראשי לדבר בשמו של הגנוס – מי יכול לייצג את האינטרסים והחוויה של הגנוס? אותן השאלות ממש עלו גם ביחס לאנושות, במיוחד בהקשר של המושג: "פשעים כנגד האנושות". האם מושג שכזה יכול להיות יותר מנסיון אימפריאלי לכפות ערכים ואינטרסים חד צדדיים על האנושות בכללה? האם בכלל יש לאנושות אינטרסים מרגע שנותנים את הדעת על מקורותיו האטימולוגיים וההיסטוריים של מושג האינטרס? ואם יש, כי אז מי יכול לקבוע - או ראוי שיקבע – אילו מעשים מנוגדים לאינטרסים של האנושות? הצורך לסמן את ההבדל בין ג'נוסייד ובין פשעים כנגד האנושות כפי שאלה הוגדרו על ידי בית הדין של נירנברג, עורר דיון מורכב על אודות האפשרות לדבר על ג'נוסייד כפשע נגד המין האנושי (mankind) או פשע נגד עמים (a crime against peoples).

ניסוחה של החלטת העצרת הכללית ביטאה את מודעתם של הנציגים לקיומו של פער בלתי ניתן לגישור בין המציאות החברתית האובייקטיבית ובין המוסדות והארגונים הפוליטיים הקיימים שמתיימרים לתפקד כארטיקולציה של מגוון הישויות החברתיות הקיימות. מדינות אינן יכולות לייצג באורח ממצה את האינטרסים, הפרספקטיבות והחוויות של היחידים והקבוצות מהם אוכלוסייתן מורכבת. באותו האופן לא ניתן לתרגם את האנושות לכלל קהילה פוליטית-חוזית של מדינות העולם. קהילה בינלאומית שכזאת לא יכולה לייצג באורח ממצה את האינטרסים הפרספקטיבות והחוויות של כלל האנושות. ועל כן הנציגים ראו לנכון להכיר בקיומן של ישויות חברתיות אילמות מבחינה מבנית – הנתפסות כמנועות מלהתכונן כאישויות משפטיות. ישויות אלה כללו את הגנוס והאנושות אבל גם כפי שהפרק מבקש להראות את הטריטוריות-שאינן-ריבוניות (non-self-governing-territories). שאלה מרכזית בהקשר הזה היתה: האם הקבוצות הפוליטיות הן סוג של גנוס? איך ניתן לטעון שקבוצה פוליטית אינה יכולה להתכונן כאישויות משפטית, או שהאינטרסים והפרספקטיבות שלה חורגות מיכולת הייצוג של המדינה? האם ישנה חשיבות בהקשר הזה לכך שרק חלק מהמדינות במחצית השניה של שנות הארבעים היו דמוקרטיות ליברליות? ברמה הרבה פחות תיאורטית, חלק מהנציגים הביעו במישרין את דאגתם מהניצול לרעה של מושג הג'נוסייד בידי תנועות חתרניות, שעלול להגביל משמעותית את יכולתן של מדינות ריבוניות לדכא תנועות שכאלה. כמוצג בפרק שאלת הקבוצות הפוליטיות התגלתה כמורכבת וטעונה פוליטית הרבה יותר מהצפוי.

הפרק השישי מנתח את האופן שבו מדינות ראו בדיוני הניסוח של ה UNCG כמו גם באמנה עצמה אמצעי לקידום והפצתם של האינטרסים הפוליטיים המיידים שלהם כמו גם של סדרי היום האידיאולוגיים ארוכי הטווח שלהן. במובן הזה יש לפרש את דיוני הניסוח של ה UNCG ואת האמנה עצמה כתיעוד של מאבקי הכוח, המחלוקות הבינלאומיות וקוי השבר האופייניים של

התקופה הנדונה. הסיפור המרכזי היה כמובן התהוותה של המלחמה הקרה: קריסתה הסופית של ברית ימי המלחמה וייצובם של הגושים: המערבי ומהמזרחי. שני אלמנטים שדרכם הקונפליקט בא לכדי ביטוי היו שאלת הכללתה של הקבוצה הפוליטית כאחת הקבוצות שהכחדתן מהווה גינוסייד (הקבוצות שניתן לראותן כגנוס) ושאלת המעשים המקדימים (preparatory acts) – ביחוד הפצתה של תעמולה לאומית וגזעית. עם זאת, יש להיזהר שלא לפרש את העבודה ששני האלמנטים הללו הושמטו לבסוף מהגרסא הסופית של האמנה כהוכחה לשוויון מעמדם של שני הגושים בהקשר הזה. במובן הזה הפרק ממשיך את הדיון מן הפרק הראשון בדבר ההטייה המערבית של תהליך הניסוח. לכל אורכו של תהליך הניסוח, ברה"מ ומדינות החסות שלה ראו באו"ם ארגון ליברלי המושתת על האינטרסים וערכיו לכאורה של הקפיטליזם המערבי. משום כך הגוש המזרחי כונן עצמו מלכתחילה כשחקן רוויזיוניסטי המשתתף בכל העניין בחשדנות ואינטסטרומנטליות עקרונית. גישה זו התפרשה על ידי ארה"ב ומדינות נוספות מהגוש המערבי כביטוי לצביעות וציניות מצדן של מדינות הגוש המזרחי, להבדיל מתמימותן הרצינית והמחוייבת לכאורה של מדינות המערב ביחס לסוגייה הנדונה.

הקונפליקט הבינגושי המתעצם היה רק אחד מקוי השבר (גם אם המרכזי שבהם) שהסתמנו במהלך הדיונים. מחלוקת נוספת באה לכדי ביטוי בנסיונם החוזר והנשנה של הסינים (בטרם המהפכה המאואיסטית) להחדיר את נקודת מבטם שלהם ואת דפוסי הסבל הקיצוני שלהם מאז הכיבוש היפני של מנצ'וריה ב-1931 ועד לסיומה של מלחמת העולם, אל ה-UNCG. הסינים תבעו לכלול באמנה מושג של נזק הנפשי שהתייחס למרבה העניין לשימוש היפני באופיום והרואין כנגד אוכלוסיות סיניות במהלך המלחמה. כשלונם של הסינים לקדם את ערכה השווה של חווית המלחמה שלהם בניסוחה של האמנה, מדגים כפי שטוען הפרק את העדיפות המכרעת שניתנה לחוויה האירופית של מלחמת העולם השנייה בניסוחה של ה-UNCG. דוגמא נוספת בהקשר זה היתה המחלוקת בין פקיסטן והודו. פקיסטן טענה שוב ושוב במהלך דיוני הניסוח שהודו מבצעת ג'נוסייד באוכלוסיות המוסלמיות שלה. הודו הדפה האשמות אלה כמובן. יותר מביטוי למחלוקת החריפה בין שתי המדינות סביב חבל קשמיר, חילופי האשמות הללו ביטאו את אלימותם הרצחנית של חילופי האוכלוסין בין הודו ופקיסטן שהתקיימו במהלך הדה-קולוניזציה של הראגי הבריטי ב-1947. עקירתם וגירושם של כ-14 מליון איש (כ-7 מליון בכל צד) באותה העת ממש שבו עמלו באו"ם על ניסוח ה-UNCG, העסיק רק את הודו ופקיסטן שגם נכשלו בנסיון להחדיר את הסוגייה לדיון המושגי הרחב יותר. יתר על כן, בעוד ששתייהן האשימו זו את זו בביצוע מעשי גניוסיד, אף אחת מהן לא הציעה לשקול את אחריותה של בריטניה כמעצמה הקולוניאלית המתפנה לאירועים הללו. על אף שהמחצית השנייה של שנות הארבעים היה גדושה בדוגמאות לסוגייתן אחריותן של מעצמות קולוניאליות מתפנות לאלימות רדיקלית שהן מותרות מאחוריהן, הנושא לא עלה לדיון בהקשר של ה-UNCG. אחריותה של בריטניה לא נדונה גם ביחס לשאלת האלימות בישראל-פלשטינה שפרצה ב-1947 ונדונה לא פחות מחמש פעמים בדיוני הניסוח של ה-UNCG. נציגיהן של סוריה ומצרים העלו את הנושא תוך שהם טוענים שהיהודים בטרטוריה מחוללים ג'נוסייד. הנציג הסורי הציע בהקשר הזה לכלול באמנה עקירה וגירוש המוני של אוכלוסיות כאחד המעשים המהווים ג'נוסייד.

הפרק השביעי טוען שבאמצעות ה-UNCG המדינות יצרו אבחנה חדשה בין טכניקות הומוגניזציה של אוכלוסיות שאין לקבלן (כלומר ג'נוסייד) וטכניקות הומוגניזציה של אוכלוסיות שיש לאפשרן מאחר והן בחזקת אין ברירה (כלומר העברות אוכלוסין מאסיביות והטמעת אוכלוסיות בכפייה). במובן הזה הפרק ממשיך את הדיון מהפרק הרביעי בדבר השינוי בגישה הבינלאומית לסוגיית המיעוטים. כפי שהפרק מראה גירושים המוניים והעברות אוכלוסייה בכפייה לא נתפסו כשונים מהותית מהרג המוני של אוכלוסיות לאחר מלחמת העולם הראשונה. במובן הזה משטר הגנת המיעוטים שבין מלחמות העולם ניסה להפסיק ולהוקיע את הדפוס הנרחב והמתעצם של גירושי אוכלוסין ויישוב בכפייה שהופיע כפי שהפרק מציג מאמצע המאה התשעה עשרה. עם זאת, לאור מפעל העקירה והיישוב מחדש של אוכלוסיות ענק שערכו הן הנאצים והן ברה"מ במהלך מלחמת העולם השנייה, כמו גם לאור תביעתן הבלתי מתפשרת של הממשלות הגולות של צ'כוסלובקיה, פולין ועוד מדינות המרכז מזרח ודרום אירופה, לנקות את הטריטוריות שלהן מ"גרמנים-אתניים", גירושי אוכלוסין המוניים לא נתפסו עוד בסוף מלחמת העולם השנייה כבלתי לגיטימיים או בכלל משהו שניתן להמנע ממנו. על כן, מושג הג'נוסייד שה-UNCG זיהתה עם ההרג הפיסי של אוכלוסיית הגנוס, הציג אבחנה יעילה בין הומוגניזציה של אוכלוסיות רצחנית באופן מכוון וכזאת נתעבת ופללית ובין הומוגניזציה של אוכלוסיות שמייסרת ולפרקים באופן בלתי מכוון קטלנית ככול שתהייה, אינה חמורה כג'נוסייד ואפילו מהווה לכאורה אמצעי מנע מפני סכנתו של ג'נוסייד עתידי. במילים אחרות מושג הג'נוסייד היווה אמצעי ללגיטימציה של גל העברות האוכלוסייה הגדול בהיסטוריה שהתקיים לאחר מלחמת העולם השנייה באמצעות הנגדתו לג'נוסייד. באותו האופן גם האסימילציה בכפייה של אוכלוסיות שנתפס כלאחר 1945 כחלק מהמפעל הלגיטימי והנחוץ מאוד של "בניין אומה" (nation building) זכה בלגיטימציה מרגע שהונגד לג'נוסייד.

הפרק השמיני עוסק בדינמיקות שהובילו להשמטתו של סובייקט הפשע – שהמועמדת הטבעית לגביו היתה כמובן המדינה - מה-UNCG. בעקבות מלחמת העולם השנייה כוחן המגייס של אידיאולוגיות הקוראות לביצועו של ג'נוסייד הפך ברור לכל. התברר עד כמה מפתה הוא הרעיון שעל מנת להבטיח את חייהן ושגשוגן של אוכלוסיות מסוימות יש להעביר מהעולם אוכלוסיות אחרות (או שאין מניעה לכך שהן יעברו מהעולם). לאור זאת המדינות ראו לנכון להדיר באמצעות אמנה בינלאומית את האופציה הזאת – למנוע מגורמים פוליטיים המתחרים על השלטון להשתמש באידיאולוגיות המסוג הזה על מנת לצבור כוח ותמיכה. המשטר הבינלאומי לאחר מלחמת העולם השנייה היה הראשון שניסה לקחת בחשבון את השפעות הלוואי של תהליכי דמוקרטיזציה: הסכנות החדשות של עידן ריבונות ההמונים. תהליך הדמוקרטיזציה מחולל בקרב אוכלוסיות מסוימות.